

A szeretet: Krisztus világosságának az életformája

Kegyelem néktek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól,
és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen.

Kedves testvéreim! Hallgassátok meg azt a szent ígét, amelyet egyházunk a mai napra, Vízkereszt ünnepére az igehirdetés alapjául kijelölt, amint azt megírva találjuk János első levele 2. fejezetének a 7. versétől a 11. verséig, a következőképpen:

Szeretteim, nem új parancsolatot írok nektek, hanem régi parancsolatot, amely kezdettől fogva megvan nálatok: ez a régi parancsolat az az ige, amelyet hallottatok. Viszont új parancsolatot írok nektek: azt, ami igaz öbenne és tibennetek, hogy múlik a sötétség, és már fénylik az igazi világosság. Aki azt mondja, hogy a világosságban van, de gyűlöli a testvérét, az még mindig a sötétségben van. Aki szereti a testvérét, az a világosságban marad, és nincs benne semmi megbotránkoztató; aki pedig gyűlöli a testvérét, az a sötétségben van, és a sötétségben jár, és nem tudja, hova megy, mert a sötétség megvakította a szemét.

Múlik a sötétség, és már fénylik az igazi világosság.
Aki szereti a testvérét, az a világosságban marad.

Urunk! Életünk a sötétségben jár.
Ragyogtasd ránk világosságodat a Te igéddel!
Ámen.

Keresztyén Gyülekezet!
Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Martin Buber írta le azt a történetet, amikor a rabbi megkérdezi két tanítványát: melyik az a pillanat, amikor megszűnik az éjszaka, és elkezdődik a hajnal? Az első tanítvány elgondolkodik, majd így válaszol: Talán az, amikor először meg lehet különböztetni távolról a kutyát a báránytól? Mire a rabbi: Nem jól feleltél. A második tanítvány próbálkozik: Az, amikor először meg lehet különböztetni az olajágot a fügefa ágától? Nem – ingatja a felét a rabbi – a hajnal első pillanata az, amikor bárki szemébe nézel is, abban felismered a saját testvéredet. Eddig a pillanatig az éjszaka uralkodik benned.

Kedves Testvéreim! Vízkereszt ünnepén érkezett hozzánk a hajnal. Ahogyan Malakiás próféta megjövendölte: "Íme eljött az Úr, akit kerestek, övé a dicsőség, az erő és a hatalom, benne nyer áldást a föld minden népe." Vízkereszt azonban egy nagyon gazdag ünnep. Nemcsak Krisztus Urunknak a napkeleti bölcsek hódolatában is megmutatkozó dicsőséges megjelenését, az epifániát ünnepeljük ezen a napon, hanem Jézus Krisztus megkeresztelkedésének az ünnepét is, amikor a Jordán partján megmutatkozott a Szentháromság. Ekkor megnyílt az ég, és Isten Szent Lelke, mint egy galamb, Jézusra szállt. Majd a mennyből Isten szava hallatszott: "Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm!" Így válik Vízkereszt az Isten megjelenésének, a teofániának az ünnepévé is. És még itt sem vagyunk a mai ünnep végén, hiszen Vízkereszt bethfánia is. A kánai menyegző csodáját nevezik bethfániának, ahol Jézus a vizet borrrá változtatta, és így mutatta meg először isteni dicsőségét. A bethfániából a beth a kánai menyegző házára utal. De nem lehet ebbe a beth szóba nem behallani Jézus születésének a helyét, Beth-lehemet, amely a magyar fordításban a kenyér háza. Urunk születésének a helye a kenyér háza volt, a kánai menyegző háza pedig a bor házává változott. Így vált Urunk megtestesülése ezen a nagyon gazdag mai, ünnepi napon egyszere a kenyér és a bor, az úrvacsora csodájává is.

A mai ünnep a kereszténység legrégebbi ünnepe. Ortodox testvéreink ma ünneplik a karácsonyt. Vízkereszt a dicsőséges Krisztusnak az ünnepe, amelynek az ábrázolásain Jézus már nem egy magatehetetlen kisdéd, hanem koronával a fején, jogarral és a föld egészét jelképező almával a kezében, az anyja ölében ülő istengyermek.

Mi a vízkereszt ma a *világnak*? Vízkereszt a közvélekedés számára arról nevezetes, hogy ilyenkor kell kidobni a karácsonyfát. Túl öreg, túl kopott, lombja-vesztett... A kukába a karácsony emlékével is! A világ így "ünnepli" a kereszténység legrégebbi ünnepét...

Mi a vízkereszt ma *nekünk*? Sokaknak egy gyönyörűséges festmény juthat az eszébe erről az ünnepről, ahol a föld akkor ismert összes kontinensét jelképező napkeleti bölcsek aranyat, tömjént és mirrhát, azaz a királyságot, a szentséget és a szenvedést jelképező ajándékokat tesznek le Jézus lába elé. Csupán egy állókép lenne a számunkra a vízkereszt? Ha így lenne, az nagy baj lenne. Luther ezt úgy fogalmazta meg, hogy "Mit érek vele, hogy Jézus kétezer évvel ezelőtt megérkezett a világba, ha *hozzám* nem érkezett meg?" Kedves Testvéreim! Elérkezett-e *hozzánk* is a hajnal? Van-e nekem *személyes, saját* vízkereszt? Megjelent-e Krisztus dicsősége az én *saját* életemben? Ez a mai nap nagy kérdése mindannyiunk számára.

Miből tudjuk meg, hogy megjelent-e Krisztus dicsősége a mi életünkben? Látnunk kellene valami fényt? Látnunk kellene Jézust magát, itt az orrunk előtt? Nem. Nincs erre szükség. János apostol sokkal egyszerűbb, sokkal valódibb bizonyítást mutat nekünk: "Aki szereti a testvérét, az a világosságban marad."

Sokan most elégedetten hátradőlhetnek. Hát akkor jó úton járok. Van bennem szeretetet, és íme, az apostol mondja: ez a bizonyíték arra, hogy én már a Krisztusban élek. A dolog azonban nem ilyen egyszerű... János apostol úgy kezdi a mai igeszakaszt, hogy "Szeretteim!" Milyen könnyen kimondható szónak látszik ez! Mi is mondhatnánk, és mondtuk is sokaknak. Talán éppen a mögöttünk lévő karácsonyi és újévi ünnepeken. Igenám... De ki a testvér, akit szeretni kell?

Nézzünk egy pillanatra magunkba – jó mélyen. Nagyon szép, önkényes megfogalmazásaink vannak arra, hogy ki a mi testvérünk – és *ki mindenki nem...* Bodrog Miklós írta több mint ötven évvel ezelőtt, hogy a szeretetről nagyon sokszor a *hitelező* pozíciójából gondolkodunk. Kitől nem kaptuk meg? Aki nem adott nekünk jóelőre, számolatlan szeretetet, az nem testvér. Aki nem adta vissza a kapott szeretet kamatostól, az nem testvér. Akit nem ismerek, az nem testvér. Emlékezzünk vissza csak a történetre az igehirdetés elején! Mi is volt rabbi válasza arra, hogy mi a hajnal első pillanata? "A hajnal első pillanata az, amikor *bárki* szemébe nézel is, abban felismered a saját testvéredet." A felebarát az nem úgy felebarát, hogy legalább az egyik fele barát, hanem úgy hogy ő az a fél, amellyel együtt lehetek én csak egész – nem önmagunkban mi ketten, hanem a Krisztusban. Ha nem látjuk meg az embertársban azt, hogy ember és társ, akkor embertelenné és társtalanná válunk.

Kezdjük megérteni már azt, hogy mi az az új parancsolat, amelyet maga Jézus, és az igénkben János apostol írt nekünk: új kiterjedést, és új kiterjesztést ad testvérnek. Jézus az irgalmas szamaritánus példázatával megmutatta azt, hogy az a gyűlölt és lenézett idegen, a szamaritánus: a testvér, aki segít a földön fekvő, kirabolt és félholtra vert embernek. Jézus a Hegyi Beszédben azt kérte tőlünk, hogy szeressük az ellenségeinket, és imádkozzunk azokért, akik üldözik minket. (Mt 5,44). Így már nehezebb ez a szeretet...

És még mindig nem vagyunk a nehézségek végén. A görög nyelvben a szeretetre többféle szó is van. János a mai igénkben végig a szeretet szavára az agapét, az isteni szeretetet, és nem a földi, az emberi szeretet szavát, a filoszt használja. Jézus így fogalmazta meg azt az új parancsolatot, amelyet János is megjelenít a mai igénkben: ahogyan *én* szeretettek titeket, ti is *úgy* szeressétek egymást! (Jn 13,35) Jézus, a jó pásztor életét adta értünk, a bárányiaiért. A feltétel nélküli, a mindent megbocsátó, az önmagát feláldozó szeretet az *Ő* szeretete irántunk és értünk. Így kellene szeretnünk nekünk is...

Ez az a pillanat, amikor feladtuk. Nekem ez így nem megy. Kész, vége. Én vagyok az, aki a sötétségben járok, és nem tudom hová megyek. Dejó... Itt állok ennek a bizonytalansággal teljes új esztendőnek az elején, és ezt kaptam az ígehirdetésben. Megmutatták nekem, hogy mennyire törpe vagyok, és milyen irdatlanul nagy az a feladat, amelynek a teljesítését elvárja tőlem Jézus. Ez nekem nem megy, lehetetlen. Löttek az üdvösségemnek. Ezért jöttem én ma ide? Hétköznap este? Hogy ilyeneket mondjanak nekem?

Csituljon el a méltatlankodásunk. Jézus mindezt *nem elvárja tőlünk*, hanem *nekünk adja* – *kegyelemből, ingyen*. Nem a *mi* szeretetünk az, amivel a testvéreinkhez kell viszonyulnunk, hanem *az a szeretet*, amelyet *mi is kapunk*. Nem mástól, hanem *Jézustól*. Jézus ott áll az ajtónk előtt és zörget. Csak az a baj, hogy erre szelektíven süketek lettünk, és már évek óta nem halljuk. Ha beengedjük Jézust az ajtónkon, akkor betör vele együtt az életünkbe a szeretet. A macska nem azért nyávog, a kutya nem azért ugat, a hal nem azért úszik, mert erre kötelezték, hanem azért, mert ilyen a természete. A Krisztusban való létnek a szeretet a természete. Annyi szeretetet kapunk Urunktól, hogy felrobbanunk, ha nem tudunk ebből átadni másoknak. Nem fér be. Túlsordul. Képtelenség bent tartani.

A szeretet szétárad ezen a világon. Az epifánia eredeti jelentése: felragyogás. Múlik a sötétség, és már fénylik az igazi világosság – ahol az igazi világosság, ismét csak nem a földi értelemben vett valódi, tényleges világosság, hanem Isten igazságának, az alétheiának a világossága. Ez az *igazi* világosság, ez a felragyogás jelent meg Jézus Krisztusban karácsonykor és vízkeresztkor. Csak ezt nagyon sokan nem veszik észre. De mi mondhatjuk Zakariással együtt hálaadással, hogy "Meglátogat minket a felkelő nap a magasságból, hogy világítson azoknak, aki a sötétségben és a halál árnyékában lakoznak, hogy lábukat a békesség útjára igazítsa". Mi rádöbbenhetünk arra, amire a három napkeleti bölcs, hogy a Jézussal való találkozás után *nem mehetünk ugyanazon az úton vissza*, ahonnan jöttünk. Mert nekünk már új utunk van. A mi Urunkkal, Jézus Krisztussal. Vegyük észre, hogy ha arccal a nap, a mi Urunk felé fordulunk, akkor az árnyak mögénk hullanak. Így lesz az új parancsolat egyben megbízás és misszió is. Igaz lesz az, amit Urunk mondott nekünk: Aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága. Ti vagytok a világ világossága. Úgy ragyogjon fel a világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat. Ámen.

Imádkozzunk.

Mennyei Atyánk!

Köszönjük, hogy elküldted Fiadat hozzánk,

hogy megszülethessen a mi emberi világunkban az igazi fény.

Megváltó Urunk!

Köszönjük, hogy megüresítetted önmagadat, és emberi formát vettél fel.

Köszönjük, hogy Te vagy a világ világossága, és értünk hozott életáldozatoddal esélyt adtál arra, hogy mi is világíthassunk másoknak.

Köszönjük Urunk, hogy szeretetedet reánk árasztod.

Kérjük, hogy tégy minket is gazdaggá a szeretetben,

hogy feltétel nélkül, számolatlanul adhassuk másoknak. Ámen.